

Sala d'Exposicions Caixa de Tarragona
Higini Anglès, 5
Del 9 de setembre fins al 30 novembre 2009

REVERBERATIO: OBRES DE TOM CARR 1974-2009

Tom Carr nascut a Tarragona l'any 1956, i establert actualment a Sant Quirze del Vallès, és professor en l'Escola Massana de Barcelona, i ha estat professor a l'escola d'arts visuals (SVA) de Nova York, entre altres. Exposa regularment als Estats Units i a diferents ciutats d'Europa, especialment a França, on és un artista reconegut, una obra seva "Seed, helix, miroir d'eau" de grans dimensions, està situada en el hall d'entrada a la seu social de Société Générale a Paris. A Tarragona el visitant pot veure també l'escultura de ciment pintat "Entrada" (1989), situada al Moll de Costa, i que inicialment s'il·luminava ocasionalment de nit, i si s'acosta al Museu d'Art Modern, la instal·lació permanent "Aqua et tempus" (1997), un delicat conjunt de peces geomètriques en fusta, subjectades al sostre i parets amb fils, una de les obres més característiques i interessants d'aquest artista que recull dues de les seves inquietuds més paleses, l'aigua i el temps.

Tom Carr pensa les seves exposicions amb la voluntat d'ultrapassar els límits de l'espai expositiu. L'any 2008, al Musée d'Art Moderne de Céret, Carr presentava una instal·lació consistent en una sèrie de peces tridimensionals, d'acer polit, que formaven una seqüència numèrica disseminada per les parets exteriors del museu i que podien ser vistes des de l'interior. El visitant del museu esdevenia en Céret peça fonamental de l'obra, que formalment es trobava en les finestres de l'edifici i zones de pas exterior, completant-se o recreant-se l'objecte artístic amb les diferents perspectives, que al passejar per les sales del museu, obtenia el visitant. En paraules del propi Tom Carr referint-se a aquesta instal·lació: "l'obra vol incidir en la importància de l'espectador com element que percep activament i que, amb la seva voluntat de veure, construeix. L'ull és meu, la seva línia, tot i que simple, pertany a la meva anatomia, i simbolitza la mirada particular, la creació, meva manera d'apropar-me a la vida". La voluntat de transcendir l'espai és una de les característiques més remarcables del treball d'aquest artista, quan dic transcendir no em refereixo a una actitud fugissera o escapista, ni naturalment sentimental. És una actitud marcadament cartesiana, matemàtica. Els plànols i estudis previs del projecte de l'any 2008 a Céret demostren una complexitat on res és casual o aleatori. Carr treballa amb elements fàcilment identificables, basats en l'ús de figures geomètriques regulars (triangles, quadrilàters, rectangles, rombes), circumferències i volums senzills (cilindres, tetràedres, prismes), que aplica a materials de diversa factura i format.

La revisió de 35 anys de treball que poden veure a la Sala d'Exposicions Caixa de Tarragona, elaborada amb força rigor, inclou diferents registres i formats, i es clourà al llarg del mes de novembre amb una projecció de llum en moviment que vol traspasar els límits formals de la sala d'exposicions per introduir l'espai exterior que es reflecteix en la façana de l'edifici. La llum, les ombres i les projeccions van ser la matèria de treball de les primeres creacions de Tom Carr, en una etapa poc estudiada d'aquest artista i que personalment trobo molt interessant. En la mostra "Cycle et coïncidence", del Musée d'Art Moderne de Céret de l'any 2002, ja es va poder veure una instal·lació de llum que podríem qualificar de madura i que indica que l'artista ha trobat un instrument molt adequat per transformar radicalment l'espai. La llum projectada –en aquest cas sobre grans superfícies– transforma

les característiques físiques del lloc on l'espectador està situat, jugant amb la seva percepció. No es tracta de construir espais "habitables" o "inhabitables" tal com fa per exemple Bruce Nauman a partir de la percepció psicològica de la llum i el color, Carr fa un ús més escenogràfic de la il·luminació, la llum banya els murs de la sala, com si formés part de l'ambient, de forma que les parets, el sostre o el terra es transformen en elements inesperats. Llavors, si hi ha un cert moviment, si la llum parpelleja, si es mou, s'introdueix el concepte de temps, ja que quan l'espectador observa l'obra està condicionat pel moment en què es troba davant la peça: un instant abans de la seva arribada —o tot just quan marxi— l'obra haurà canviat. Segurament serà un canvi subtil, però el pas del temps produeix canvis en els objectes, canvis que poques vegades són apreciables hora a hora o dia a dia. És en aquest moment quan percebem que el temps —el treball de l'artista— també ens canvia a tots nosaltres.

Màrius Domingo